

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt VI. De subjecto fine, materia sive objecto Orationis infusæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

quod ad viam purgativam pertinet : & quia ad hoc opus est dexterâ Excelsi, vocat hanc operationem virtutis vigorem. Veritatis splendor sive contemplatio, via illuminativa attribuitur; quia, mediante peccatorum mortificatione, magnam lucem ad divinorum cognitionem anima sibi conciliat. Ardor denique charitatis ad viam unitivam spectat, in qua viâ transformativi amoris, anima in DEUM transformatur.

Purgativa est, purgare ac perficere sensus; illuminativa, rationem; unitiva, spiritum seu mentem, quæ est superior animæ pars. Primum etenim à DEO purgatur ipse sensus & pars inferior, quæ sunt tollat acru & porticus ipsius animæ; inde ratio, quæ est murus ipse & civitas; postremò intellectus & voluntas, quæ se habet tamquam Præses & Regina, dominaque totius hominis. Hoc quoque pacto DEUS dominium adipiscitur totius hominis ejusque regni, elucidans & tergens tres hæc partes, quæ per iniquitatem fuerant inquinatæ. Ultimò irascibilis & concupiscibilis etiam defecantur per contemplationem omnipotentis & justitiæ DEI quem offendit, & per studium humiliationis propriæ, & contritionis de peccatis in eum commissis. Ceterùm, potentia rationalis purior & luce plenior evadit considerando sapientiam divinam; voluntas verò, diligendo ejus bonitatem: sique purgativæ correspondet omnipotentia, illuminativæ sapientia, unitivæ bonitas divina.

Monera
cujuslibet
via.

Purgativæ manus est, per lacrymas & contritionem eliminare peccatum; itaque scopus ejus est puritas animæ & integritas: illuminativæ, veritas & cognitio DEI; unitivæ autem, amor. Purgativa appropriatur DEO Patris, cui etiam solet attribui potestas & justitia; illuminativa, DEO Filio, tum quia est Sapientia Patris, tum quia via hæc in imitatione Christi præsertim stabilita est; unitiva Spiritui sancto, cujus proprius effectus est, ardor & charitatis incendium. In purgativa cognoscit homo seipsum; in illuminativa, DEUM; in unitiva studet unioni & transformationi in ipsum. Unitivæ Orationis exercitia ad hæc tria puncta referuntur secundum D. Bonaventuram de *Parvo bono*: quid sit DEUS, quid homo, & qualiter hæc duo sint copulanda. Id est, quid est DEUS, & quid sum ego, & quomodo unum quid efficiemus per amorem. Ubi pauculis verbis Sanctus hic complexus est omnem viam spirituales substantiam.

Ubi advertite, quod è si tres hæc vias penes tria distinguamus officia & exercitia, puritatis scilicet, lucis & amoris; non id tamen eo sensu capiendum esse, quâsi in singulis viis singula aliarum exercitia & actus non exerceantur. Manifestum quippe est, in purgativa non modò vigere dolorem & expurgationem peccatorum, sed etiam notitiam veritatum, & DEI amorem; in illuminativa similiter non solum lumen, sed & purgationem ac divinum amorem: at in unitiva cumlatius multò hæc reperiri atque perfectius. Idcirco tamen unicuique statui solum destinamus specialiter exercitium, ut competere sit, illud esse ipsi magis essentialiter, congruentius, ac magis proprium, quodque plerumque subire eum oportet, qui illum statum tenet: quocirca in singulis viis & statibus singula reliquarum exercitia includuntur. Enim verò in unaquaque reperire est purgationem, lucem, amorem; & quanto excellentior via est, tanto excellentius fiunt ista actus. Verùm norandum, quod in qualibet via ceterarum exercitia ordinari debeant conformiter ad specialem ipsius scopum sive exercitium: ut verbi

Moni-
tum ob-
servan-
dum.

gratia, in purgativa, lux & amor ad purgationem; in illuminativa, amor & purgatio ad lucem, & virtutum exercitium: in unitiva, puritas & lux ad amorem, sicque in singulis statibus datur principium, medium & finis: id est, gradus majoris minorisve perfectionis, ut clarus patebit, cum de cujusque viæ exercitiis differemus.

CAPVT VI.

De subjecto, fine, materia sive obiecto
Orationis infusæ.

CAUSAM Orationis infusæ agentem, ipsam esse Spiritum sanctum late declaravimus; restat jam, ut subjectum, finem, ac Orationis infusæ obiectum tradendum aggrediamur. Cùm Orationis infusæ & supernaturalis sit ascensus sive elevatio mentis in DEUM, ei debitum eorum & reverentiam exhibendo, vel ejus bonitatem & majestatem intuendo, vel ejus bonitatem & majestatem intuendo ac contemplando, consequens est, ut Orationis infusæ tamquam in connaturali centro resideat. Unde quacumque acceptatione Orationis sumatur, sive pro petitione, sive pro mentis elevatione, ut egregie confidetur D. Thomas 2. 2. quæst. 83. art. 1. in corpore, ad intellectum pertinet.

Ita tamen Orationem infusam in intellectu docemus consistere, ut eam in voluntatem influere necesse sit: nam, ut rectè docuit D. Thomas ubi supra, Orationis infusæ à charitate imperatur, quamvis ipsa per se in intellectu subjectetur; quare Orationis infusæ licet causam sive originem habeat in voluntate, scilicet DEI amorem, quo impellimur ad orandum sive petendam, effundendo corda nostra coram ipso DEO; propriè tamen Orationis actus ad intellectum spectat.

Præcipuus Orationis finis, ut testatur D. Thomas loco supra citato, est unio animæ cum DEO; hoc est, nostræ voluntatis cum divina conformitas, ita ut utriusque voluntatis sit unum velle & nolle: Orationis verò divini Spiritu sancto agente mentibus nostris infusa finis est, non quæ obet unio animæ cum DEO, sed intima & transformativa, & illa felicissima quæ est immedata animæ cum DEO, de qua inferius lib. 4. differemus. Nam cùm hoc orandi genus sit longè nobilissimum & divinitus alio orandi modo, qui à virtute Religionis procedi; necesse est etiam ut ipse finis sit perfectior, non quidem quoad substantiam, sed tantum quoad modum unionis, ut satis inferius libro 4. De hoc Orationis supernaturalis fine præclare tractat S. Bonaventura Processu 7. Religionis. cap. 15. in hæc verba: Hæc est hominis in hac vita sublimior perfectio, ita inhaerere DEO, ut tota anima cum omnibus potentis suis & viribus in DEUM collecta, unus fiat Spiritus cum eo, ut nec meminerit nisi DEUM; nihil sentiat vel intelligat, nisi DEUM; & omnes affectus in amoris gaudio uniri, in sola Conditionis fructu suavitèr quiescant. Imago enim DEI in anima & tribus ejus potentis expressa consistit, scilicet in ratione, memoria & voluntate. Quamvis iste non sunt ex toto DEO impressæ, non est anima Deiformis. Forma enim anima, DEUS est, cui debet imprimi sicut sigillo signari. Hoc plene nunquam fit, nisi cum raro perfectè juxta capacitatem suam illuminatur ad cognitionem DEI, qui est summa veritas; & voluntas perfectè afficitur ad amandam summam bonitatem, & memoria plene absorbetur ad inveniendam, & recondendam, & fruendam summam felicitatem. Et quia in eorum consummata adeptione constat gloria beatitudinis,

Intellectus
autem
subjectus
Orationis
infusæ.

Orationis
infusæ
est unio
animæ cum
DEO.

Quo
modo
sunt
intelligenda
verba

Thom. II
Oper. Spirit. II
De Oratione

